

Jeg hedder Arlette og jeg overlevede Auschwitz

1. Historien om Mala

- 5 Mala var en belgisk fange af polsk afstamning, og fordi hun talte flydende tysk og polsk, havde hun fået arbejde i den tyske administration. Her forsøgte hun at hjælpe folk så godt hun kunne, med medicin eller måske et bedre arbejde. Hun stod for os som det menneskelige i lejren.
- 10 En dag fik vi at vide at Mala var flygtet, og vi tænkte at hvis det kan lykkes for nogen at flygte, så er det Mala. Hun havde forbindelse med mændenes lejr og med den polske modstandsbevægelse, og hun og én fra mændenes lejr havde fået fat i en tysk uniform og var ganske enkelt gået ud af lejren uden problemer.
- 15 Men uheldigvis blev de senere genkendt, og en aften efter arbejde blev vi samlet, og vi skulle overvære Malas henrettelse. Mala skulle hænges. Men det lykkedes for Mala at gøre sig fri og give lejrchefen en lussing, og hun forsøgte at tage noget skarpt hun havde i håret. Det var sikkert et barberblad. Hun ville skære sin pulsåre over, men hun blev stoppet, for Mala skulle ikke have så blid en død. Hun blev ført bort, og nogle dage senere fik vi at vide at hun var blevet brændt levende i krematoriet.

20

2. Familien

- Jeg hedder Arlette, jeg er franskmand. Jeg er født i Paris i 1924 i en fransk-jødisk familie, som havde boet i Frankrig i over 200 år. En af mine forfædre er født i 1748 i den østlige del af Frankrig. Min far var soldat i den 1. Verdenskrig, og der blev ikke gjort forskel på om man var katolik, protestant eller jøde. For øvrigt sagde man ikke jøde, man sagde israelit. Det var først efter krigen at ordet jøde begyndte at dukke op.

25

3. De første tegn på fare

- 30 Det første tegn på en mulig fare kom i december 1940. Jeg gik i gymnasiet, og min lærer i fransk litteratur var jøde, og jøder havde ikke længere lov til at være lærere, i det hele taget havde de ikke lov til at være ansat i det offentlige. Så min lærer holdt op, gik ind i den franske modstandsbevægelse og blev som følge heraf arresteret og henrettet i KØln kort tid efter.

35

Men livet fortsatte på normal vis, jeg gik i gymnasiet, og min far gik på arbejde indtil december 1941. På det tidspunkt fandt der en stor razzia sted, mange blev arresteret, især mænd fra gamle franske familier. Vi begyndte at forstå at Paris måske ikke var det bedste sted for min far.

40

Frankrig var på det tidspunkt delt i to: den nordlige del var besat af tyske tropper, den sydlige del blev kaldt den fri zone, der var ingen tyske soldater, men i Vichy i Midtfrankrig var der en regering der fulgte besættelsesmagtens ordrer.

45

Min far tog af sted, men min mor og jeg blev tilbage i Paris fordi jeg skulle op til studentereksamen i foråret 1942. Der var ingen større problemer i de seks måneder, det eneste var at vi skulle bære en stjerne, en gul stjerne af stof som skulle være syet på frakken, hvis vi gik ud. Det var ikke særlig rart, og jeg kan huske at jeg forsøgte at skjule stjernen med et tørklæde, når jeg gik på gaden.

50

4. Flugten

I juli 1942 havde jeg bestået min studentereksamen, og min mor og jeg besluttede at vi ville mødes med min far i den sydlige zone.

55

En skønne dag forlod min mor og jeg Paris som turister, dvs. min mor havde en kuffert og jeg en papæske med sølvtoj, knive og gafler som var meget værd. Vi tog til banegården i Paris, hvor der heldigvis ikke var nogen kontrol den dag, og vi ankom til en lille landsby, Saint Pierre du Moûtier, hvor de mennesker der skulle hjælpe os ventede.

60

Men det var ikke let at komme fra den ene zone til den anden. Der var en grænse, bevogtet af tyskere på den ene side og franskmænd på den anden, og vi havde ingen Ausweis, ingen tilladelse til at passere grænsen. Men de folk der boede lige syd for grænsen, i den fri zone, de kunne komme over. Der var en bro, og de kunne cykle eller gå over, men ikke køre i bil, det var forbudt.

65

Vi kunne altså ikke komme over Loirefloden via broen, det var forbudt. Så det eneste vi kunne gøre, var at gå ud i vandet. Der er meget lidt vand i Loirefloden om sommeren, det var i juli måned, og jeg syntes det var vældig sjovt at gå ud i vandet. Vi havde selvfølgelig badedragt på. De folk der hjalp os tog vores bagage, og vi kom over Loirefloden til den fri zone.

70

5. I den frie zone

På den anden side af grænsen var livet meget lettere, mere behageligt, meget forskelligt fra livet i Paris. Vi vidste ikke hvor vi skulle bo, vi havde ingen kontakt til egnen, men det skulle være en by med et universitet, for jeg skulle fortsætte mine studier. Ved et tilfælde blev det Clermont-Ferrand, midt i Frankrig. Det var også et tilfælde at vi kom til at bo i en lille familiepension, som tyskerne helt sikkert gerne ville have aflagt et besøg, fordi der næsten kun var jøder, kommunister og soldater som havde været holdt fanget i en lejr og som var stukket af.

80

Men der opstod aldrig problemer, og først efter krigen fik vi at vide hvorfor. Hotelværten sagde altid: "Gå ikke ind på mit værelse, der er et frygteligt rod." Men i virkeligheden var han med i modstandsbevægelsen, han havde en radiosender så han kunne tale med London, og nogle gange fortalte modstandsbevægelsen ham: "Nu kommer tyskerne til jeres landsby", og så tog vi alle af sted til de omkringliggende gårde.

85

6. Arrestationen

Dette forholdsvis behagelige liv fortsatte til den 25. november 1943. En morgen på universitetet så vi tyske soldater omringe universitetet. De råbte "Raus" og fik os meget hurtigt ud i gården. Vi var mange, og efter nogle timer blev vi ført forbi to personer: Den ene var en ung kvinde fra Gestapo, og den anden en fransk studerende fra en fransk officersfamilie, som havde været med i modstandsbevægelsen, men som var blevet anholdt af tyskerne og havde måttet vælge: enten at samarbejde med tyskerne eller at blive skudt. Han samarbejdede rigtig godt med tyskerne, for mange arrestationer blev ledet af ham, men efter krigen blev han skudt som landsforræder.

95

De sorterede folk, og jeg kom sammen med en gruppe op i en tysk lastbil, og vi kørte hen til en kaserne som lå i nærheden.

100 Efter et par uger blev vi sendt af sted med tog, et ganske almindeligt tog, nattoget mellem Clermont-Ferrand og Paris. Vi ankom til Paris meget tidligt om morgenen og så folk gå på arbejde, og jeg kan huske en vicevært der slæbte af sted med en skraldespand, det var et tegn på det normale liv som vi ikke kunne deltage i.

105 Vi blev ført til Drancy, en lejr nord for Paris hvor jøder blev samlet og som blev bevogtet af franske politifolk, ikke af tyskere. Tyskerne var uden for lejren.

Livet i lejret var ikke særlig hårdt. Vi skulle rydde op, gøre rent på vores værelser og skrælle kartofler og gulerødder. Men sammen med en af mine venner var jeg så heldig at komme til at arbejde i børnenes spisesal. Fordelen var naturligvis at det er sjovere at arbejde med børn end at skrælle kartofler hele dagen. Vi tog også et par kilo på, men vi tænkte at det måske ville kunne gavne senere.

7. På vej mod Auschwitz

115 Vi vidste godt at vi ikke kunne blive i Drancy, men vi havde ingen anelse om hvad der kunne ske. Men en morgen i januar 1944 blev vi samlet og kørt i lastbil hen til nogle lukkede kreaturvogne. Vi blev skubbet ind i dem. Vi ved ikke hvor mange vi var, 50 eller 60. Der var en tønde til vand og en tønde til toilet. Der var unge, gamle, syge, børn. Alle skreg eller græd. Til sidste lukkede de tyske soldater vognen, og i tre dage og tre nætter kørte vi af sted mod øst.

I kan forestille jer hvordan der var i disse vogne. Vi havde mad i kufferterne, men vi var virkelig ikke sultne, for luften var afskyelig. Så da toget endelig standsede og dørene blev åbnet, var det som en befrielse. Vi kunne indånde den kolde luft, det var nat, på jorden lå en blanding af sne og mudder, og man fortalte os at vi var i Polen, mellem Auschwitz og Birkenau.

125 Vi skulle ud af vognene "Schnell, schnell", der blev hele tiden sagt at vi skulle skynde os, og vi blev slået når vi ikke forstod hvad vi skulle gøre.

Vi havde kufferter med mærkesedler med vores navn på, men vi efterlod kufferterne i en stor bunke, et helt lille bjerg. Vi syntes at det var en underlig idé, for det ville være vanskeligt at finde den rigtige igen. Men det var ikke noget problem, for vi skulle aldrig se vore kufferter mere.

130 Vi skulle stille op på række, fem og fem, foran de tyske officerer som sorterede os. Hvis vi var unge, dvs. højst 30 år, og hvis vi var stærke og så ud til at være ved godt helbred, skulle vi holde til venstre. Vi skulle så gå frem til lejren der lå 2 km borte. Men hvis man var ældre eller meget gammel, hvis man var en familie eller det var børn, så skulle de op i en lastbil. Man fortalte os at det var for at de ikke skulle blive udmattet af at gå til lejren. Senere fik vi at vide at alle disse mennesker i virkeligheden var blevet sendt direkte i gaskammeret.

140

8. Ankomsten til Auschwitz

Vi vandrede altså af sted mod lejren. Da vi kom til administrationsbygningen, var det stadig mørkt, og vi måtte vente på at nogen skulle komme og tage sig af os. Da personalet kom, skete der tre ting:

145 Først fik vi tatoveret et nummer på armen, 74853, som vi skulle kunne på tysk hvis vi blev råbt op, og også på polsk, for der var mange polakker. I det øjeblik forstod vi, at vi ikke længere var et menneske, men et nummer.

150 Det næste var at vi skulle hen til en frisør. En frisør der helt sikkert ikke havde gennemgået nogen større uddannelse, for hun tog først en saks og klippede vores hår helt kort og bagefter en barbermaskine og ragede os helt skaldet. Man sagde at det var af hygiejniske grunde. Vi tænkte at det også kunne være af psykologiske grunde, for uden hår kunne vi ikke kende hinanden. Vi var ikke noget særlig smukt syn.

155 Det tredje var at vi skulle have et brusebad. Først skulle vi tage vores tøj af. Vi prøvede at lægge det pænt sammen, så vi kunne finde det igen, men, nej, nej, det var ikke nødvendigt, vi fik lussinger og blev slået fordi det ikke gik hurtigt nok og fordi vi ikke kunne forstå ordrerne. Vores tøj skulle vi aldrig få at se igen.

160 Vi tog brusebad, flere under samme bruser og uden sæbe eller håndklæde. Da vi kom ud fra badet, fik vi en pakke med tøj, men noget tøj der slet ikke passede til vores størrelse, og vi lignede virkelig vagabonder. Jeg kan huske en veninde, en elegant pariserinde, der var ankommet i pelsfrakke og med smukt lyst hår, og som alle os andre var hun

165 fuldstændig forandret.

Så blev vi ført til vores nye bolig, et stort træhus i ét plan. Indvendig var det opdelt i såkaldte "Stuben", dvs. senge i tre etager, ca. 2 gange 2 meter, og på hver etage var vi 6 eller 7, det afhang af antallet af fanger i lejren. Der var en stråmadras og et tæppe til at

170 tage over når vi sov, men det var ret koldt, og det var svært at falde i søvn.

I hver Block var der en leder som var meget hård ved os fordi hun havde en række privilegier. Hun skulle ikke arbejde, hun fik bedre mad, hun havde mere bekvemt tøj, og for at beholde disse privilegier var hun særligt hård ved os. I hver "Stube" var der også

175 en leder som man kaldte "Stubova" og som af de samme grunde ikke gjorde livet let for os.

9. Livet i Auschwitz

180 Livet i lejren begyndte efter sigende ved 4-tiden om morgenen, vi havde ikke noget ur. Man havde taget vores ur og vores smykker ved ankomsten. Dagen begynde med en appel hvor vi stod opstillet, og alle i lejren skulle tælles. Det tog meget lang tid, for hvis der var en fejl når resultaterne blev afleveret til det tyske kontor, skulle det hele starte forfra, så det tog et par timer. Derefter tog vi af sted på arbejde.

185 For os nyankomne hed arbejdet "Ausserkommando". Vi arbejdede udenfor i kulde og sne. Først skulle vi marchere ud af lejren, forbi et orkester der spillede for os, og så gå i gang med et fuldstændig unyttigt arbejde, f.eks. at slå sten i stykker med en lille hammer. En dag hvor jeg ikke kunne, tog den tyske soldat der overvågede os hammeren

190 fra mig og slog på stenen, men det lykkedes heller ikke for ham at slå den i stykker. Et andet arbejde jeg kan huske, det er en kasse med to stænger foran og to bagved, og vi skulle fylde kassen med en blanding af sne og mudder, og to personer skulle bære den et stykke, tømme den og begynde forfra. Og sådan arbejdede vi i 12 timer med en pause til frokost.

195 Frokosten var en lunken og ret tynd suppe, og hvis vi heldige, var der måske en gulerod eller et stykke kålroe i. Og så fortsatte vi med at arbejde og vi vendte tilbage til lejren, forbi orkestret, og igen var der et par timers optælling.

På det tidspunkt fik vi vores aftensmad, et stykke rugbrød. Efter krigen har jeg vejet

200 sådan et stykke brød: ca. 250 gr. En gang om ugen fik vi også et stykke margarine og en smule syltetøj. Det var alt hvad vi fik at spise hele dagen: suppe til frokost og brød om aftenen.

205 Om aftenen fik vi også noget at drikke som de kaldte the. Det lignede ikke the, men det var noget vi kunne drikke, for det var forbudt at drikke vand. Man var bange for tyfus.

Vi var altid bange for at blive syge, naturligvis, når vi arbejdede ude i kulden med dårlig påklædning. Der var et lille hospital som vi kaldte "Revier", med gode læger, for de
210 havde alle fået deres uddannelse i forskellige lande, men der var ingen eller kun få lægemidler, og man risikerede især at være mere syg bagefter end før, fordi to personer med to forskellige sygdomme blev lagt i den samme seng. Og da hospitalet var meget lille, var der især fare for at det hurtigt blev overfyldt, og tyskerne havde en meget hurtig måde at skabe plads på: Hele hospitalet blev sendt i gaskammeret. Det var et
215 spørgsmål om held, om ikke at blive syg.

Noget andet vi også var meget bange for, var det man kaldte selektion. Hvis det passede tyskerne, lod man os defilere nøgne forbi tyske læger, og hvis de syntes at man var for tynd eller man så syg ud, så blev man sendt direkte i gaskammeret. Sammen med mine
220 veninder var jeg så heldig at blive på den rigtige side.

10. Hvordan overlever man Auschwitz ?

Med det jeg har fortalt, kan man undre sig over at jeg stadig er i live i dag, og det ville
225 bestemt ikke have været muligt, hvis der ikke var hændt mig noget lykkeligt i dette triste liv. En af mine veninder fra universitetet var en stor, stærk pige der talte tysk, og hun var blevet udtaget til at skubbe tønder med suppe fra køkkenet og hen til en fabrik. Her mødte hun en franskmænd, som fik hende ind på fabrikken. Næste morgen ved appellen blev mit og min anden venindes nummer råbt op, og vi begyndte også begge to at
230 arbejde på fabrikken.

Den morgen min veninde og jeg ankom til fabrikken, var vi igen heldige, for den tyske sekretær var der ikke, og det var en dame fra Luxemburg der tog imod os, og hun hviskede stille i øret på os: "Sig at I er 14 år". Fordelen var at man som 14-årig altid arbejdede om dagen, ikke om natten, hvilket er mere trættende, og vi sad ved et bord,
235 et langt bord, hvor arbejdet var forholdsvis let.

Hvorfor? Hvordan var det gået til? Det forstod jeg først i 1995.

Den 27. januar 1995 var det 50-årsdagen for befrielsen af Auschwitz, og i fransk TV så jeg
240 en mand som talte og som sagde at han havde hjulpet tre kvindelige studerende fra Clermont-Ferrand til at komme ind på fabrikken. Jeg tænkte at det sikkert var ham og at det var takket være ham at vi var i live. Jeg forsøgte at finde frem til ham. Det tog ret lang tid, for han havde forladt Paris og bosat sig i Jerusalem. Men en skønne dag kunne jeg ringe til Jerusalem og så fik jeg at vide hvordan tingene hang sammen.

Da han kom til Auschwitz, studerede han til ingeniør, og han spillede violin. Fordi han
245 spillede violin, blev han først optaget i orkestret, som jeg allerede har omtalt, og derefter kom han ind på fabrikken, fordi han var ingeniørstuderende. Da han kom ind på fabrikken, spurgte den ledende ingeniør, som var en civil tysker, ham hvad han havde lavet siden han var kommet til Auschwitz. Og han svarede: "Ikke andet end at være født jøde". Den tyske ingeniør svarede: "Det er den tyske kultur. Jeg vil gøre alt hvad jeg kan for at hjælpe så mange jeg kan, men jeg må passe på, for hvis det bliver opdaget, vil jeg
250 være i samme situation som Dem." Det var en rigtig lille Schindler, som vi talte meget om.

255 11. Veninderne

Det var meget vigtigt at blive sammen med sine veninder, og vi var meget heldige, for trods alle selektionerne formåede vi tre veninder fra universitetet at blive sammen. Det

260 var meget vigtigt for, måske tilfældigt, måske med vilje, havde tyskerne samlet os alle fra forskellige lande. Der var nogle fra Polen, fra Tjekkoslaviet, fra Sovjetunionen, fra Ukraine, og vi talte ikke det samme sprog, vi kunne ikke forstå hinanden. Der var megen misundelse, især i forhold til dem der kom vestfra, som var ankommet senere til lejrene. De andre havde lidt meget, og de var en smule bitre og brød sig ikke meget om os. Så vi holdt os mest for os selv, franskmænd, belgiere og også to italienere, som var kommet til senere, fordi under Mussolini sendte Italien ikke jøder til Auschwitz.

265 De kom først da tyskerne havde besat Italien.

Vi vidste nogenlunde hvordan krigen forløb via de nyligt ankomne. Vi fik således at vide at Paris var blevet befriet i august 1944, men for os var Frankrig og Paris meget langt borte. Vi befandt os i lejren, og vi vidste ikke hvad tyskerne havde forberedt til os.

270

12. Dødsmarschen

275 Det tyskerne havde forberedt til os, det var hvad vi senere har kaldt dødsmarschen. Vi skulle ud af lejren, og vi gik af sted i sneen uden noget at spise, og hvis man ikke gik, blev man skudt ned, med en revolver. Det eneste vi kunne spise, var den sne der lå langs vejen. Vi gik i flere dage, jeg ved ikke præcis hvor mange. Vi gjorde små ophold, men vi kom ikke indenfor før vi omsider nåede frem til nogle åbne kreaturvogne som også var fulde af sne. I dem kørte vi vestpå og kom til Ravensbrück-lejren. Her var intet forberedt til at modtage os. Vi fortsatte derfor med at opholde os i det fri og spise sne.

280 Senere blev vi fordelt mellem forskellige lejre. Jeg kom til en lille by der hedder Malchow, heldigvis stadig sammen med mine veninder. Det var ikke nogen arbejdslejr, det var heller ikke en lejr med krematorier, men når man ikke arbejdede, fik man, om muligt, endnu mindre at spise. Vi fordrev tiden med opstille menuer, med at udveksle opskrifter, hvis vi nu en dag skulle vende hjem.

285 Vi så også de hvide busser fra svensk Røde Kors. Jeg tror ikke der var skandinaviske fanger. Jeg ved ikke hvem der kom af sted, men i hvert fald ikke os. De lovede at komme tilbage, men i slutningen af april og begyndelsen af maj var der kaos på de tyske landeveje, og de kom aldrig tilbage.

290 I begyndelsen af maj 1945 nærmede russerne sig, og tyskerne var meget bange for russerne, for de havde selv været meget grusomme i Sovjetunionen. De frygtede repressalier. Vi forlod derfor lejren og begav os af sted til fods, men denne gang var det for det første forår, og så vidste vi at det snart var slut.

295 Den første nat sov vi i skoven. På grund af vores diarré blev vi flere gang ladt alene i naturen, men vi foretrak at blive sammen, for vi sagde til os selv at hvis russerne kom, ville vi ikke kunne forklare hvem vi var.

300 Den anden dag gik vi videre og sov på en gård. Folkene på gården var også bange for russerne. De var taget af sted. Vi var syv franskmænd og belgiere der boede i et værelse på gården, og på gården var der ikke andre end os og køerne. Vi ville gerne have haft noget mælk at drikke, men vi var alle piger fra storbyen, og vi turde ikke nærme os køerne. Så køerne måtte vente til deres ejer kom tilbage.

305 Efter en uges tid tænkte vi at ingen vidste hvor vi var og at vi måske kunne komme til at blive der længe, glemt af alle. Vi begav os derfor af sted, og hen på formiddagen så vi i en lille landsby et fransk flag uden for et hus. Vi bankede på døren, og vi fandt ud af at det var en "Offlag", en lejr med franske officerer der var blevet befriet og som skulle tilbage til Frankrig, og de skulle nok tage sig af os.

310

13. Hjemkomsten til Paris

Vi blev ført til et stort hotel i Paris, og der var den første jeg så, da jeg ankom, en person bagfra, én af mine klassekammerater, som var der for at modtage de deporterede. I det øjeblik gik jeg en smule i panik, fordi jeg sagde til mig selv: Nu får jeg at vide hvad der er sket med mine forældre som jeg ikke havde hørt fra i 1½ år. Men da hun vendte sig om og så mig, sagde hun: "Dine forældre er kommet tilbage, de er i jeres lejlighed." Jeg havde ikke rigtig nogen tidsfornemmelse. Paris var allerede blevet befriet for 8 måneder siden, og mine forældre var vendt hjem. Hun sagde: "Jeg ringer til dem". Men hun kunne ikke ringe direkte til dem, for vores telefon var blevet afbrudt under krigen. Men hun ringede til nogen i den samme ejendom, to etager højere oppe.

Det var meget tidligt om morgenen, den 22. maj 1945, en meget smuk forårmorgen, alle vinduer stod åbne, og gennem det åbne vindue hørte mine forældre damen der tog telefonen, råbe: "Arlette er kommet tilbage!" Selvfølgelig kom hun straks ned og ringede på hos mine forældre og fortalte dem at de kunne hente mig på Hotel Lutécia.

Jeg var den første der vendte hjem fra lejrene, og alle, familie og venner, ville hjælpe mig bedst muligt. Hjælpe mig? Den bedste måde at hjælpe mig på var at give mig noget at spise, for i foråret 1945 var der utrolig fattigt i Paris, og det var meget vanskeligt at finde mad. Så alle kom med pakker, kufferter fyldt med gode sager, og jeg spiste meget. Jeg spiste også om natten. Jeg stillede en tallerken klar ved siden af sengen med mad til to gange, men når jeg vågnede første gang, spiste jeg det hele, fordi jeg tænkte at jeg så kunne sove resten af natten. Men det kunne jeg ikke og stod op igen for at hente mere mad. Resultatet var meget tydeligt: jeg vejede 30 kg da jeg kom hjem, og nogle måneder senere vejede jeg 70.

14. Bagefter...

Jeg tror det var meget vigtigt den måde vi genoptog vores normale liv på med familie og venner der var omkring os og tog sig af os. Jeg mødte senere en belgisk veninde som var kommet helt alene tilbage til Bruxelles, uden familie og venner, og hun var stadig ret bitter.

Men der var selvfølgelig ikke nogen psykologhjælp dengang. Det morer mig altid at nævne det, for min datter er psykolog, og jeg vil ikke sige noget ondt om psykologer, de er meget nyttige, men i vores tilfælde var vi i stand til at forsætte og ville hellere genoptage et normalt liv uden hjælp. Jeg har tre veninder fra den tid i lejren, og jeg tror at vi alle fire var i stand til at fortsætte et normalt liv ligesom alle andre.

350

15. Hvorfor tale om det?

Jeg begyndte at tale om det jeg havde oplevet under krigen i 1990, og nu har jeg holdt omkring 210 foredrag om det.

Da jeg blev spurgt, sagde jeg først nej. Jeg havde ikke lyst til at rode op i gamle minder. Men bagefter tænkte jeg at det måske var en forkert beslutning, at nogle mener, eller ligefrem påstår, at Auschwitz aldrig har eksisteret. En politiker på den franske højrefløj, Le Pen, siger at det var en detalje. Derfor begyndte jeg og håber at kunne fortsætte så længe jeg har kræfter til det og der vil være interesse for det og man beder mig om at komme.

360